

РЕШЕНИЕ

№ 250

гр. Варна, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20223100501626 по описа за 2022 година

Производството е образувано по **въззивната жалба вх.№ 41099/20.06.2022г на Г. С. К.** срещу решението на ВРС-48с-в № 1886/13.06.2022г по гр.д.***014/2021, с което са отхвърлени предявените от нея срещу Т. Г. Г. искове за лишаването на последния от родителски права по отношение на **детето А. Т. Г. ЕГН *******, на осн.чл.132 ал.1 т.1 и т.2 от СК.

Счита постановеното от ВРС решение за необосновано, несъответстващо на събрания по делото доказателствен материал и постановено в резултат на съдебно производство, изпълнено с тежки нарушения на материалния и процесуалния закон, допуснати от председателя на съдебния състав. Основанията ѝ за това са следните:

1/ Относно оценката на писмените и устните доказателства събрани по делото :

Към ИМ са приложени официални документи с общ обем от близо 250 страници, включващи множество заповеди за защита, издадени по реда на ЗЗДН, съдебни решения по ЗЗДН, съдебно-медицински удостоверения, психологични консултации, комплексни експертизи, присъди по наказателни дела и дори снимков материал, които доказвали, че ответникът извършвал системни актове на психическо и физическо насилие над малолетния си син А..

В хода на съдебното производство на съда били предоставени и нововъзникнали писмени доказателства, вкл. и влязла в сила осъдителна присъда за ответника, постановена

във връзка с извършено от него престъпление спрямо собственото му дете.

Извършено е било изслушване на детето в „синя стая“, като изложеното от него напълно потвърждавало твърденията в ИМ.

Разпитани били двама свидетели, чиито показания също установявали необходимостта от прилагане на разпоредбата на чл.132 ал.1 т.1 СК.

Във връзка с разпоредбата на 132 ал.1 т.2 СК на съда били предоставени документи удостоверяващи, че Т. Г., както в миналото, така и понастоящем, без основателна причина трайно не полагал грижи за малолетния си син и не заплащал дължимата издръжка за същия. Това било видно и от течащото към момента срещу него досъдебно производство № 08705/2021 на РП-Варна за извършено престъпление по чл.183 ал.1 НК за престъпно бездействие на ответника, изразяващо се в незаплащането на дължимата издръжка за детето за период от почти година и половина назад спрямо настоящия момент.

В последното с.з. представителят на РП-Варна е изразил становище за основателност на иска и следва да бъде уважен.

Накратко, всички писмени и устни доказателства, събрани по делото, били в подкрепа на твърдението, че поведението на ответника представлява особено тежък случай на опасност за личността, здравето и дори за живота на малолетния А., както и че бащата без основателна причина трайно не полага грижи за детето и не дава издръжка.

В същото време, отв.Г. не е представил нито едно доказателство и не довел нито един свидетел, които да оборят твърденията по ИМ.

Освен това, Т. Г. не се е явил на нито едно от заседанията по делото лично, нито чрез упълномощения си процесуален представител, с което е negliжирал делото, показвайки неуважение към съдебната институция и нехайство спрямо правата на малолетния си син. Единственото му участие в производството било изпращането на писмения отговор срещу ИМ, изпълнен главно с цитати със съмнително авторство, автентичността на които не е потвърдена със съответните документи. Отправя твърдения, които, видно от събраните писмени доказателства по делото, не отговарят на истината. Заявява, че отношенията му с детето са влошени поради наличието на синдром на родителско отчуждение и конфликт на лоялност, като вменява вина за това на майката, без да уточнява, обаче, че тези въпроси са били предмет на друго, наскоро завършило съдебно производство, в което и твърденията за синдром на родителско отчуждение, и тези за конфликт на лоялност са били отхвърлени като недоказани. Представил е една единствена съдебна психиатрично-психологична експертиза на детето, изготвена по едно от наказат.дела, по които вече е осъден, заедно с изготвеното към нея психологично изследване, завършващо със сл.заключение: „Това определя перспектива за развитие на родителско отчуждение, без категорични данни за него към момента“. Или, казано накратко, ответникът е приложил към отговора си документ, който оборва собственото му твърдение. Опитва да внуши, че никога не е извършвал насилие над малолетното си дете, въпреки множеството съдебни решения, потвърждаващи противното и то със силата на пресъдено нещо. Г. не признавал, че според

правораздавателната система, установените с влязло в сила съдебно решение факти се считат за доказани и признати като част от обективната действителност и продължава да ги отрича, с което се изчерпвало и цялото му участие по делото.

Въпреки така изложената фактическа обстановка, председателят на съдебния състав не е извършил адекватна преценка на доказателствата по делото и е отхвърлил иска като неоснователен. Мотивира решението си, стъпвайки върху недоказаните твърдения на ответника за синдром на родителско отчуждение, които са извън предмета на производството по чл.132 СК.

2/ Относно мотивите на съдебното решение:

РС е приел, че в конкретния казус не се установявало наличието и на двете кумулативно изискуеми предпоставки: родителят да представлява опасност за личността, възпитанието, здравето на детето А. и случаят да е тежък.

Този извод е изключително необясним предвид представените по делото стотици страници писмени доказателства и влезли в сила съдебни решения, от които е видно, че насилието, упражнявано от бащата спрямо детето, е не само системно, а и ескалирало по жестокост с всеки следващ случай, а последиците от него ставали все по-тежки за самото дете. Оставал въпросът кое според съдебния състав следвало да се третира като особено тежък случай - нанасянето на тежка телесна повреда или причиняване на смърт?

Следващият извод на съда е, че пречка за изготвянето на СППЕ по делото е поведението на ищцата, която с поведението си възпрепятствала даване на обективно заключение.

Този извод също бил крайно несъстоятелен. От документите по делото е видно, че не ищцата, а ответникът не е заплатил определения от съда депозит за вещите лица. Ищцата не отказала по никакъв начин участие в СППЕ, нито е отказала да заведе детето за извършването ѝ, а единствено и съвсем основателно е обърнала внимание на съда и вещите лица, че провеждането по този начин на назначената експертиза осъществявал състава на престъплението по чл.296 ал.1 НК.

Недоумение относно правната грамотност на съдебния състав буди и анализът на съществуващата към момента заповед за защита от домашно насилие, скрепена с влязло в сила съдебно решение. Според съда тази заповед имала обхват само до изброените в нея места, като нямало пречка извършителят на акта на домашно насилие и жертвата да се срещали на всички други, невключени в заповедта места. В същото време според съда неосъществяването на такива срещи е вменено във вина на майката и е представено като отчуждаване на детето от бащата. Правейки опит да влезе в ролята на тълкувателна инстанция, председателят на съдебния състав е пропуснал да забележи, че и в съдебното решение, и в издадената въз основа на него заповед за защита, било записано, че наложената мярка е по чл.5 ал.1 т.3 ЗЗДН - разпоредба, която императивно указва налагането на пълна забрана за контакт между извършителя и жертвата на домашното насилие, допълнително включваща забрана за доближаване на жилището, местата за отдих, обучение и други, а не

ограничаваща забраната конкретно до тези места.

Със следващия записан в решенето мотив, съдът показал и „завидни умения“ в науката „Психология“, като е достигнал до извода, че невъзможността на едно 11-годишно дете да разбере въпроса, зададен му по време на изслушването в „синята стая“, означавало, че „това поведение обосновава извод за предубеденост и внушено поведение у А. спрямо баща му Т. Г.“.

В същото време председателят на състава изцяло е игнорирал подробните разкази на детето за многобройните случаи на физическо и психическо малтретиране, заплахи и обиди, на които е било подложено всеки път по време на престоя му при своя биологичен баща.

Най-абсурдният извод на съда, изложен в решението е, че „безспорно бащата не се е отказал от сина си и поведението му не може да се определи като бездействие и незаинтересованост“.

Остава неясно как съдебният състав е достигнал до този извод при положение, че бащата не е взел никакво участие по делото и не се явил в нито едно от съд.заседания. Неясно е как съдът е добил „безспорни“ впечатления от родителя, с който не е успял да общува по никакъв начин. Или поне, не и по регламентиран начин. И как съдът е достигнал до убеждението, че майката извършва действия по отчуждаване на детето от бащата, при положение, че нито по настоящото, нито по което е да било от предходните съдебни производства между същите страни, не е представено дори едно доказателство за такива действия от страна на майката.

Услужливо за ответника, съдът е пропуснал изцяло да коментира изложените факти относно незаплащането на дължимата издръжка. Макар и информиран, че срещу бащата са били образувани две досъдебни производства за престъпления по чл.183 ал.1 НК, които понастоящем са обединени в обща преписка под N9 08705/2021 на Районна Прокуратура Варна, съдебният състав е отказал да обсъди този въпрос в решението си.

По думите на съда бащата да не се бил отказал от детето си, макар да се е отказал да изпълнява задълженията си към него, вменени му както от закона, така и от влязло в сила съдебно решение за присъдена издръжка.

Съдът е основал решението си за отхвърляне на евентуалния иск по чл.132 ал.1 т.2 СК на факта, че РЛО с бащата протичал по телефона като доказателство за заинтересованост от страна на бащата спрямо детето, но без да уточни, че свидетелските показания по делото сочат, че бащата използвал този формат за контакт само и единствено с цел да заплашва детето да не свидетелства срещу него в различни съдебни производства, търсейки начин да избегне административно-наказателна или наказателна отговорност за собствените си действия.

3/ Относно допуснатите в производството множество нарушения на материалния и процесуалния закон.

Още в разпоредителното закрито заседание по делото с определение № 1813 съдът е изключил от материалите по делото част от доказателствата, представени заедно с ИМ,

обосновавайки се, че били събрани по други съдебни и досъдебни производства и нямали отношение към настоящото дело.

Счита, че с това си действие съдът не е спазил разпоредбата на чл.159 ал.1 ГПК, тъй като изключените доказателства не са такива, които нямат значение за решаване на делото. Макар и събрани в други производства, ясно свидетелстват за личността на ответника по отношения на агресивния му характер и склонността му да налага волята си чрез използване на физическа сила, най-вече спрямо членовете на собственото му семейство, създавайки по този начин опасност за здравето и живота на околните.

Постановеното от ОС-Русе през 2021г решение, с който РЛО на бащата е силно ограничен вследствие извършените от него многобройни актове на насилие, който да се осъществява в присъствието на социален работник или психолог от съответната социална служба, е обжалвано от ответника и вече една година се очаквало от ВКС произнасяне по допустимостта на жалбата – гр.д.N 92758/2021 на IV ГО. Това означавало, че след отпадането на заповедта за защита от домашно насилие, все още следва да се прилага режимът, постановен от немския съд, при който детето и бащата имали право да остават сами за дълъг период от време, а това, според ищцата, било предпоставка за извършване на нови актове на насилие. Въпреки множеството отправени искания от ищцата този факт не бил отчетен от съда.

На сл.място. Съдът е обсъждал твърденията на ответника за наличието на родителско отчуждение и конфликт на лоялност-обстоятелства, които стоят извън предмета на производството по чл.132 СК и въпреки това, че същите въпроси са били предмет на обсъждане в друго съд.производство,приключило наскоро, в което са били отхвърлени като недоказани.

Съдът е допуснал и поставил задача към СППЕ по поставените от ответника въпроси, касаещи твърденията му за родителско отчуждение и конфликт на лоялност, с което изцяло е изместил предмета на делото, превръщайки го в производство по определяне на родителски права или режим на лични отношения.

В разрез с наличната и потвърдена с влязло в сила съдебно решение заповед за защита от домашно насилие, съдът е разпоредил назначената СППЕ да се извърши чрез осъществяване на директна среща между бащата и детето, с което подбужда вещите лица към извършване на престъпление по чл.296 ал.1 НК. Мотивът, с който е била допусната експертизата да бъде проведена по този начин, а именно: че заповедта касаела и майката, и детето и това ограничавало процесуалните права на ответника, е несъстоятелен, защото забраната за приближаване на по-малко от 100м е постановена само по отношение на детето. Майката е била спомената единствено във връзка със семейното жилище, местата за социални контакти, отдих и обучение, когато на нея се налага да бъде придружител на детето. Това означава, че заповедта не ограничава по никакъв начин правото на участие на ответника в съд.заседания, гарантирано от ГПК. Заповедта също не ограничава и правото на ответника за участие в назначената експертиза като съдебна процедура. Тя ограничава

единствено възможността експертизата да се проведе при директен контакт между бащата и детето, което ограничение не е в нарушение нито на правата на ответника по ГПК, нито на правата му по която и да била друга правна норма от българското законодателство. Извършването на експертизата при пряк контакт между бащата и детето е в противоречие не само на материалния закон, но и на нормите на морала и добрите нрави. Само преди 6 месеца, на 10.01.2022г е постановено решение, с което бащата е бил осъден от наказателен съд с влязла сила присъда на 1 година лишаване от свобода с 3 години изпитателен срок за извършено престъпление спрямо собственото си малолетно дете. Да се изготви експертиза на жертва на престъпление в присъствието на извършителя на същото престъпление е крайно неморално и поставя под съмнение възможността обективно да бъде установено реалното психическо състояние на детето и травмите, които е получило вследствие насилието, извършено над него. Не може да се очаква дете, което при разпит в синя стая е заявило, че го е страх от срещите с баща му, да даде в експертизата искрени сведения за отношенията си с този родител в негово присъствие.

След като е уважил искането на ответника за извършване на СППЕ чрез директна среща между бащата и детето (с цел да се изследват техни взаимоотношения), РС е определил размер на депозит за вещите лица по отношение на всяка от страните по делото. Ищцата е заплатила депозита в срок, а ответникът не е заплатил. Въпреки това, вместо да заличи както поставените от него въпроси, така и направеното от него специално искане относно за начина ѝ на провеждане, съдът е заличил единствено въпросите и е оставил в сила уваженото искане за начина на провеждане на експертизата. Така е поставил страните в съдебния процес в положение на неравнопоставеност като е предоставил на ответника възможността да се ползва от права, от които той самоволно се е отказал, чрез неплащането на определения депозит в указания срок.

В крайна сметка съдът, неясно защо, е заличил изцяло допуснатата СППЕ, като е вменил това във вина на ищцата, която според мотивите „с действията си е възпрепятствала осъществяването на експертизата“. Както е посочено по-горе, ищцата не отказвала по никакъв начин участието в СППЕ, нито е отказала да заведе детето за извършването ѝ, а единствено е отправила предупреждение към съда и вещите лица, че провеждането на експертизата по указания от ответника начин осъществявал състава на престъплението по чл.296 ал.1 от НК.

Предвид изложеното моли за отмяната на постановеното от ВРС решение, като бъде постановено друго за уважаване изцяло на основния иск по чл.132 ал.1 т.1 СК или на евентуалния - по чл.132 ал.1 т.2СК, като:бъде лишен Т. Г. Г. ЕГН ***** от родителски права по отношение на А. Т. Г. ЕГН *****;бъде определен режим на лични отношения между детето А.Б. и неговия баща Т.: съботите на всяка първа седмица от календарния месец, от 10ч до 11ч, като срещите се провеждат в съответната социална служба по настоящия адрес на майката, в присъствието на служител от отдел „Закрила на детето“.

Претендира се присъждането на сторените за двете инстанции разноски по делото.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК **въззиваемият Т. Г. Г.** е подал писмен отговор със

становище за неоснователност на жалбата, като поддържа всички си възражения, направени пред РС.

Счита решението за правилно, законосъобразно, постановено след изключително внимателен анализ на представените по делото многобройни доказателства и най-вече на поведението и отношението на страните по него. Същото е постановено при съблюдаване на висшия интерес на детето и правото му да общува и с двамата си родители.

От отношението на ищцата към производството, нейният отказ да съдейства както на съда, така и на вещите лица, е поредното доказателство, че същата продължава поведението си, което имала още преди десет години, при фактическата им раздяла. Най-лошото било, че това ѝ поведение оттогава и досега се пренасяло и върху детето. В продължение на повече от десет години детето било жертва на нежеланието на майката то да се вижда с баща си; всички срещи между баща и син били белязани със скандали, посещения на полиция, посещения на социални служби, посещения при психолози и какво ли още не, докато детето развие силно изразен синдром на родителско отчуждение спрямо баща си.

Още в началото, германски детски психолог, наблюдавал поведението на страните, изразил становище, че при това поведение на майката, детето и баща му няма да могат да изградят емоционална връзка помежду си. Заключил е, че подобно поведение на майката всъщност било липса на родителски капацитет у майката.

Поведението и отношенията между страните не са се променили. Вече повече от две години бащата и детето не се виждали, но майката не преставала да атакува ответника с всякакви възможни съдебни спорове, сигнали и жалби. Това неминуемо рефлектирало най-вече върху детето, каквото било и заключението на всички вещи лица по делата между страните. Всички те предупреждавали, че ако детето продължава да бъде заложник на негативното отношение на майката по отношение на бившия си съпруг, ако баща и син не се срещали и не поддържали връзка помежду си, това щяло да доведе до трайни негативни последици в психическото и емоционалното развитие на детето. Но явно това било без значение на майката.

Ответникът - баща на А. не можел да се откаже от сина си и срещите с него, въпреки целия натиск на който бил подложен от ищцата.

Контролиращите страни ДИРЕКЦИЯ "СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ"-ВАРНА и Прокуратурата на РБ не изразяват становища по жалбата.

Прокуратурата на РБ не депозирала писмен отговор по жалбата, но в о.с.з. на 24.01.2023г е изразено становище за основателността на жалбата и за отмяната на решението на ВРС.

В обстоятелствената част на **исковата си молба Г. С. К.** излага, че страните са бивши съпрузи. Отпреди сключването на брака имат общо дете А. Т. Г., *** в гр.Фрайбург, Германия. Поведението на Т. се променило рязко след сключването на брака. Упращявал

физическо насилие над съпругата си, като през 2011г бил многократно отстраняван от семейното жилище поради домашно насилие по решения на немския съд. Ограничителните заповеди били както срещу нея, така и срещу малолетния им син. Бракът между страните бил прекратен с решение на Районния съд във Фрайбург от 10.01.2012г. Право на пребиваване на общия им син е предоставено на ищцата, като Т. е осъден да заплаща издръжка в размер на 225евро. Твърди, че множество случаи на насилие били причина за определянето на ограничен режим на лични отношения с бащата, провеждането на който се осъществявал в присъствието на социален работник. Причина били и опитите на въззиваемия да отнеме детето принудително от майката. През 2014г немският съд позволил на Т. да се среща с детето без придружител, но режимът останал ограничен до една събота и неделя в месеца, без празници и ваканции.

През същата година Г. се прибирала с детето в България, където заживяла при родителите си в с.Н.о, Русенска обл. Т. също се завърнал в България и се установил в гр.Пловдив, откъдето пътувал за срещи с детето.

При един от първите контакти с детето, упражнявайки акт на насилие спрямо майката, било наранено и детето. В резултат била издадена незабавна заповед за защита по отношение на Г. и детето, последвана от заповед за защита от домашно насилие, с която се задължавал Т. да се въздържа от насилие спрямо бившата си съпруга.

Същата година ищцата се запознала със настоящия си съпруг, с когото заживяла на семейни начала от 2016г, а впоследствие сключили брак през 2017г. От този момент актовете на насилие се преустановили към Г. и се насочили към детето.

През м.януари 2016г детето разказало, че докато било при баща си в хотелска стая в гр.Русе, Т. го бил ритал. Майката подала жалба в ОД на МВР, в резултат на което била образувана прокурорска преписка, която впоследствие била прекратена, въпреки че била установила лека телесна повреда, която не било инкриминирано към онзи момент, когато е в условията на домашно насилие.

По разказ на детето случаят се повторил през м.май – отново било ритано от баща си по време на РЛО. По този повод по молба на Г. била издадена заповед, на осн.чл.5 ал.1 т.1 ЗЗДН, съгласно която ответникът бил задължен да се въздържа от домашно насилие спрямо А.. Решението не е било обжалвано.

През този период с детето започнали да се провеждат срещи с клиничен психолог, които продължавали и до днес по инициатива на майката.

През 2017г Т. се преместил да живее в гр.В.Търново заедно с новата си съпруга А.Ш. и общото им дете М.. РЛО на А. с баща му продължавали в новия дом на Т..

В началото на м.август 2018г по време на престой при баща си, детето било изритано няколко пъти силно в крака. В резултат на това детето се прибрало със синини в областта на лявата подбедрица; било освидетелствано и му била издадена незабавна заповед за защита от бащата по реда на ЗЗДН.

Образувано било наказателно производство за престъпление по чл.296 ал.1 НК,

завършило с освобождаването на ответника от наказателна отговорност и налагане на глоба от 1000лв. Извършените по повод наказателното производство експертизи доказали, че детето не било склонно да си измисля случките и за агресивния характер на бащата.

През м.юни 2019г Т. ударил шамари по лицето на сина си, които довели до посиняване на лявата скула на детето. Освен това, го обидил, наричайки го малоумник и циганин. Отправил му заплахи, че социалните работници щели да го вземат и нямало повече да види майка си, ако не си мълчи за случката.

По този повод майката завела детето на съдебен лекар и отново било заведено дело по ЗЗДН, с което на ответника било забранено да доближава сина си на повече от 100м. Експертите по делото, установили акта на насилие, отново били на мнение, че детето не е склонно да си измисля случките и че е преживяло страдание от случващото си. На бащата е забранено да доближава детето за срок от 18 месеца. Решението било обжалвано от Т..

Образувано е било наказателно дело от общ характер в РС– В.Търново срещу Т. за извършването на две престъпления: неспазване на заповед за защита от домашно насилие в условията на продължавано престъпление и за нанасяне на лека телесна повреда в условията на домашно насилие. На първа инстанция бащата е признат за виновен и по двете обвинения и му било наложено наказание лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено с три години изпитателен срок, както и е осъден по граждански иск за причинени вреди на детето в размер на 1500лв. Присъдата е била обжалвана пред ОС–В.Търново от Т. Г. и протестирана от прокурора поради ниския размер на наказанието. Установени били предишните осъждания на Т..

Навежда още, че през 2018г втората съпруга на Т. също го осъдила за упражнено домашно насилие по ЗЗДН. Впоследствие бракът им бил прекратен.

Изложеното сочело, че Т. Г. бил агресивен, проявявал неуважение към закона, съответно отказвал да спазва всякакви правила и норми.

Като родител поведението му е особено опасно за живота и здравето на собственото му дете, като многократните актове на физическо и психическо малтретиране осъществяват състава на чл.132 ал.1 т.1 СК.

В подкрепа на твърденията си излага и това, че са били постановени общо съдебни акта за установено домашно насилие през периода от 2010-2019г, осъществени срещу двете му съпруги и детето А.–Б..

Осъжданията на Т. за извършено престъпление, съставляващо нарушаване на заповед по ЗЗДН, както и решението на първа инстанция на наказателния съд за продължавано престъпление на неспазване на заповед за домашно насилие и нанасяне на лека телесна повреда в условията на домашно насилие, като пострадал е именно общото дете на страните. Налице били писмени становища на клиничния психолог, който посещавал А. – Б., които доказвали, че Т. представлява реална физическа и психическа заплаха за сина си. Набляга на показанията, дадени от съдебния лекар, че по-силен удар от страна на бащата би могъл да причини смърт на детето.

През 2015-2020г ответникът завел две дела с предмет разширяване на определения му РЛО с детето. Като основание за отхвърлянето на исковете му е посочен ниският родителски капацитет и незачитане личността на А., а желанията му за по-чести срещи обслужвали по-скоро личните интереси на бащата.

В делото от 2018г Т. не съумял да докаже твърдения за синдром на родителското отчуждение, провокиран от майката и бил уважен от ОС-Русе нейният насрещен иск за определяне на по-ограничен РЛО на бащата с детето.

По време на срещите на А. със социалните работници към отдел „Закрила на детето“-гр.Русе, провеждани от 2016г до 2021г детето разказало за случаите на упражнено вербално и физическо насилие от баща му. От експертите към Отдела били констатирани лично видими белези по тялото на детето.

За непристойното поведение на бащата свидетелствали проявите му на неуважение в съдебни заседания по повечето от провежданите дела. По едно от тях същият бил принудително отведен.

Описва, че през 2018г и 2019г Т. Г. без знанието на майката сменил постоянния и настоящия адрес на детето А.–Б., в резултат на което за близо 2 години детето отпаднало от системата на Министерство на образованието, тъй като се водело, че не фигурира в образователната система.

В условията на евентуалност е предявен иск с правно основание чл.132 ал.1 т.2 СК, по който излага, че през 2014–2021г ответникът преустановявал на няколко пъти за продължителен период от време заплащането на издръжка, както следва:

-през 2013г по силата на чл.1603 изр.1 от Федералния кодекс на Република Германия Т. бил задължен да изплаща издръжка на малолетното си дете, което той не изпълнявал до постановяването на решението на РС във Фрайбург, с което е задължен за 225евро на месец.

-през втората половина на 2014г, когато срещу Т. е била издаден заповед за защита по ЗЗДН, той преустановил плащането и го възобновил едва 6месеца по-късно след като отпаднало действието на ограничителната заповед).

-в края на 2017г и началото на 2018г издръжката била забавена с повече от два месеца. Плащането Т. извършил едва след извършена полицейска проверка по подадена жалба от Г. в РП гр.Русе, като досъдебно производство не било образувано, тъй като Т. Г. се възползвал от еднократното си право по чл.183 ал.3 НК да плати преди постановяване на присъдата.

В началото на 2021г отново преустановил плащането на издръжка. На 1.07.2021г ищцата подала жалба до РП-Варна и била образувана преписка с № 8705/2021г. Извършената проверка била повод Т. отново да изплати сумата за 7-те месеца, след което отново спрял плащанията за месеците август, септември, октомври и ноември и по този повод било образувано отново досъдебно производство за престъпление по чл.183 ал.1 НК.

Към 1.11.2021г Т. не бил заплатил дължимата издръжка на малолетното си дете А. – Б. за периода м.08-м.11.2021г.

Тези му действия са достатъчно основание за уважаване на иска по чл.132 ал.1 т.2 СК. Спирайки без основание плащането на месечните издръжки, чието плащане, съобразно решението на немския съд, следва да бъде предварително преди месеца, за който се полагат, бащата не изпълнява решението на немския съд, но е осъществил и състава на престъплението, визирано в чл.296 ал.1 НК в условията на рецидив.

Поради изложеното моли съда за постановяване на решение, с което ответникът да бъде лишен от родителски права.

От **ответника Т. Г. Г.**, чрез адв.Цв.Д., е постъпил писмен отговор, в който оспорва предявените иски като неоснователни. Налице бил личен спор между страните в резултат, на което детето било манипулативно отчуждено от бащата. Действията на майката били провокирани от предявения иск на Т. за разширение на РЛО, по който РС–Русе се произнесъл с Определение от 9.08.2018г по гр.д.№ 4691/2018г, като определил привременни мерки, предвиждащи по-чести срещи на детето с бащата. Същият ден майката се била сдобила със заповед за защита от домашно насилие, която поставила в невъзможност изпълнението на така постановените в негова полза привременни мерки. Показателно било, че с Решение ***03/17.10.2018г Русенски РС на ищцата била отказана защита в полза на малолетното дете срещу бащата, като се позовава на основния мотив на съда, че в противен случай щели да намалят и да се ограничат срещите на бащата и А., което би довело до отчуждаване на детето към този родител. След окончателното решение на ОС-Русе от 18.01.2019г срещите на ответника с детето били подновени и минавали гладко. Детето е нямало търпение да го види. Прекарвали са времето в разходки, разговори и игри. Въпреки това, Г. продължавала да препятства срещите им и да не проявявала толерантност. Експертите по водените между страните съдебни дела били дали заключения, че А. страдал от лошото отношение на майката към бащата и бил поставян в ситуация да избира майка си. Настройван бил срещу Т.. Детето страдало от синдром на родителското отчуждение и от конфликт на лоялност. Също се наблягало на ненужното и утежняващо ходене по срещи с психолог след всяка среща между А. и баща му. За трите жалби, подадени от Г. след решението по гр.д.№ 4391/2018г - пред РП-Русе за незаплатена издръжка, РП-Велико Търново за промяна на адм.адрес на общото им дете и за престъпление по чл.296 ал.1 пр.2 НК били прекратени като неоснователни. Вещите лица били потвърдили неговия прогрес в отношението му към майката на детето му, а Г. категорично не проявявала напредък. Твърди, че откакто били разделени, ищцата не приемала становищата на всички специалисти, според които детето страдало от поведението и отношението □ към бившия □ съпруг, като разграничавало техните взаимоотношения с тези между баща и син. В исторически план сочи още, че след делото за развод на съда във Фрайбург, Германия, когато той напуснал семейството, майката не позволявала бащата да се вижда с детето и затова подал молба до съда в Германия за регулиране на отношенията му с А.. Именно Т. бил поискал първоначално срещите със сина му да се осъществяват контролирано – в присъствието на социален работник. Бил провокиран да създаде увереност у властите и майката за способността му да се грижи за детето. Последното било скрепено със споразумение между

бившите съпрузи, утвърдено от съда (Решение от 5.06.2013г по гр.д.№ 49F1653/2012г на РС Фрайбург. В цитирания отказ от решението на немския съд, ответникът наблегнал на твърденията на майката, че срещите с бащата били в разрез с интереса на детето, като интересът на Т. бил да доминира над Г., за което съдът, преценявайки интереса на детето, приел, че няма основание за пълно изключване на контактите баща-син. Последвали срещи на бившите съпрузи и детето, заедно с обучени служители.

Ответникът цитира доклад от 24.01.2014г по дело № 49 F 15/14 на РС Фрайбург за уреждане на личните отношения между родител и дете от Службата за децата, младежта и семейството, писмо от 28.01.2014г от 49 F 15/2014 на Служба по психо-социално консултиране по семейни кризи за родители, деца и младежи, допълнителен доклад от 14.03.2014г по дело №49 F 460/2014г на РС Фрайбург за уреждане на личните отношения между родител и дете от адв.М. - повереник на А., доклад от 24.03.2014г по дело 49 F 460/2014г. на РС Фрайбург, Становище от 14.04.2014г по молба на майката на детето за определяне място на пребиваване по дело № 49F/460-2014 г, Решение от 15.04.2014г по гр.д. № 49F15/2014 на РС Фрайбург. Производствата в Германия, вкл. и докладите на съответните служби, давали ясно и категорично основание да се мисли, че поведението на майката, нейните страхове и невъзможност да преодолее негативното си отношение към бившия си съпруг, били причина за невъзможността баща и син да се срещат, както и че се отразявали отрицателно на техните отношения. Допълва със становище на д-р Зиебер, според което за безпокойството на детето било достатъчно, че майката била силно напрегната, когато ставало дума за контакт с бащата. Набляга, че именно предупреждението на службите в Германия, отправено към Г., че ще бъде определена с родителски дефицит, ако не промени нагласата си за комуникация и прояви толерантност за връзка с другия родител, било причина същата да напусне Германия и да се върне в България.

Твърди, че още на първата им среща, Г. била предизвикала скандал и затова се наложила намесата на МВР, което станало в присъствието на детето. Тогава било издадено Решение 1647/05.11.2014г по гр.д.№ 4844/2014г. Подчертава изводи на съда, че било установено липсата на домашно насилие, упражнено спрямо детето, че не следвало да се препятства РЛО, както и извод, че упражненото насилие от Т. било провокирано от Г., която следвала детето през цялата среща, а това било недопустимо и в противоречие с решението на съда в Германия и че никакви съмнения относно поведението на бащата не позволявали на майката да нарушава правото на първия да се среща без придружител с детето.

В края на 2015г ответникът предявил иск за разширяване на РЛО, провокиран от малкото срещи с детето. Не му се разрешавало да вижда детето повече от 26 пъти в годината, а често, поради болест, те били и по-малко, а допълнителни не му се позволявали от майката. В това производство Г. посочила проблемни ситуации при всяка от срещите на Т. с А.. В комплексната експертиза по делото и от споделеното от директорката на детското заведение, посещавано от детето, се установило неговото добро психическо здраве, не се наблюдавал страх или неприязън към бащата. Детето било получило коледен подарък от него и това го зараждало. Набляга на становище на служители от детската градина, дадени

по гр.д.№ 2704/2016г, което било, че детето трябвало да общува и с двамата родители.

Обръща внимание още и на мотивите в решение № 1054/ 22.07.2017г по гр.д.№ 6913/2015г на РС-Русе за отказа да се разшири РЛО на бащата и сина. Единствена причина била влошените отношения между Т. и Г..Относно последваща молба на Г. за мерки по ЗЗДН и приложено Постановление на РП Русе за прекратено производство по неин сигнал от 2015г за „побой“ над детето, сочи, че било установено, че синината на А. била получена по време на игра с баща му и в резултат удар в рамката на леглото. Мотивите за прекратяване били, че няма данни за престъпление от общ характер, както и не се доказало поради бездействие на родителя да е било застрашено детето. Набляга се на множеството институции, които били ангажирани от майката по случая–съдебни лекари, психолози, прокуратура, районния съд.Относно молбата на Г., по която било образувано гр.д.№ 2704/2016г и инцидента от 15.05.2016г, твърди, че доказателствения материал бил противоречив: Твърденията, че детето не искало да стои седнало и отразеното в съд.медиц.удостоверение, което не установило никакви травматични увреждания, както и съобразно социалния доклад – детето е било спокойно, не споменало болки, стояло е седнало и си е играело, клякало и ставало без проблем. В последния било отразено също, че с баща му ходели да плуват, на кино, играели си, както и заявило, че баща му никога не го бил удрял. Възражава, че от проучването на социалните работници не се потвърдил сигналът на г-жа Статева за физическо насилие над детето от баща му. Счита същото за обективно, тъй като са изслушани и двете страни, както и детето в подходяща среда, което не можело да се твърди за заключенията на д-р К.. А. нямал психично разстройство, както и нямало данни за актове на домашно насилие над детето, освен описаните от майката и партньора □. Като допълнение, се твърди, че в крайна сметка заповедта за защита с решение № 1257/18.10.2016г на РС-Русе била основана единствено на декларацията по чл.9 ал.3 ЗЗДН.По всички сигнали на Г. в Районна прокуратура гр.Русе образуваните преписки били приключили с отказ за образуване на досъдебни производства.Липсата на социален работник, който да съблюдава срещите от РЛО, давали възможност на Г. да изопачава и наглася обстоятелствата, както и понякога да измисля ситуации, за да отдалечава детето от бащата.Твърди, че представените медицински документи от ищцата са нагласени по нейната гледна точка и обслужващи нейните интереси, като по прегледите тя е водела детето сама.Сочи за пример, че двата инцидента, когато А. случайно си ударил главата, както и случая с басейна, които били съвсем безобидни са били причина да подава сигнали и молби по ЗЗДН, както и да води детето по съдебни лекари. Не било установено в никой случай да е осъществено насилие над детето от неговия баща, а било внушение на майката. Поради това счита, че Г. злоупотребявала с правата ѝ, дадени от ЗЗДН, целейки неправилен резултат.

Бил много толерантен и с добро отношение към майката, като се съобразявал с нейните нужди и желания. Плащал редовно издръжка на детето в размер на 500лв. Преместил се във гр.В.Търново именно с цел да бъде по-близо до сина си и да стимулира срещите с новото му семейство. Когато РЛО се осъществявал в гр.Русе, всеки път отсядали с А. в един и същи хотел, за да е в позната обстановка и да се чувства спокойно. Никога не се

противопоставял на Г., когато детето било болно, да не се среща с него. Желал да продължи пълноценна и силна връзка със сина си, но не искал синът му да страда от отношението на майката към бащата. Поведението на Г. се отразявало негативно на детето и нарушавало неговите права. В тази връзка била подадена молба вх.№ СИГ/Р-Д/346/ 23.05.2018г в А“СП“–Русе за организиране на фамилни срещи, на които да се подобри комуникацията между него и бившата му съпруга. Твърди, че е налице синдром на родителското отчуждение.

Запознавайки се с Методическо указание за работа по случаи на деца в риск от родителско отчуждение, разработено в сътрудничество с Държавна агенция за закрила на детето и А“СП“ във връзка с работата на отделите „Закрила на детето“ към Дирекции „Социално подпомагане“ със семейства с влошени взаимоотношения и комуникация и произтичащото от това риск от отчуждаване на детето, били налице в настоящия случай рискови фактори, които благоприятствали отчуждението на детето: пресилване или тенденциозно тълкуване на отделни събития или отношения между детето и другия родител; „очерняне“ на другия родител, когато се представя информация за грижата или отношенията с детето; липса на самокритичност у родителя за причинените конфликти; родителят ясно показва, че не се ангажира с подкрепа на връзката на детето с другия родител; дава информация, че след среща с другия родител детето се прибиращо гладно, мръсно или облечено с неподходящи дрехи, травмирано и определен период след срещите имало кошмари или било стресирано. Позовава се и на публикации: „Поведенчески проблеми на децата, които преживяват тежки конфликти в семействата си поради развод или раздяла на родителите“, Г. К., „Синдром на родителското отчуждение“ от Урсала О.-Коджо и д-р Петер Кьопел и „Употреба на детето в процеса на раздяла“, Jose Manuel Aguilar Cuensa.

Моли съда да съобрази, че РЛО не се осъществява на практика от три години. Счита, че не следва да се толерира поведението на ищцата, което не сочи на добър родител, който да зачита интереса и правата на детето. Ответникът бил в ситуация да не се противопоставя на поведението на ищцата, тъй като щял допълнително да навреди на детето и да не я провокира допълнително. Изразява недоволство и несъгласие с режима му на отношения с детето, тъй като било крайно недостатъчно и нормално било да иска да прекарва повече време с А., както и да бъдат заедно на празници. Да се запознал с баба си и дядо си, които живеели в гр. Пловдив. Изразеното становище в експертизата, че детето страда от конфликт на лоялност сочело на единствен извод, че то иска да се вижда и с двамата родители. Установено било, че то не е честно с майка си, тъй като целяло да задоволи нейните потребности, очаквания и твърдения за баща му. Истинските чувства на детето били други, а не тези които показвало пред Г.. Спорът бил решим само при съдействие от майката, тъй като тя била подкрепяна от всички институции само въз основа на нейните твърдения. Не се позволявали дискусии между родителите.

Районна прокуратура-Варна по съществото на спора изразява становище, за основателност на иска.

Дирекция“Социално подпомагане“-Варна е представила социален доклад и е изразила становище, че следва да бъде допусната комплексна експертиза с вещи лица психолог и психиатър.

СЪДЪТ, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено **от фактическа страна**:

Няма спор между страните относно момента на сключването и прекратяването на брака помежду им, нито за датата на раждане на общото им дете или неговият произход, местоживеенето на майката и детето А., които се установяват и приетите по делото писмени доказателства /л.14–17, л.44-48 от Инст.д./.

Видно от Постановление от 7.04.2011г на Полицейски участък Фрайбург-Север е постановена защита на Г. Х.-Г. и А. Г. срещу Т. Г., който да напусне жилището и имота, да не доближава пострадалите лица извън жилищната зона да спазва минимално разстояние 100м.

С Постановление от 22.07.2011г на Полицейски участък Фрайбург-север е постановена защита на Г. Х.-Г. и А. Г. срещу Т. Г. за напускане на жилището и имота, да не доближава пострадалите лица извън жилищната зона да спазва минимално разстояние 100м.

С Постановление на Служба за обществен ред на гр.Фрайбург Брайсгау по дело № 32.31.16/26.07.2011г е постановено Т. Г. да не приближава жилището в радиус до 100м, находящо се в града, както и на други места, като спазва разстояние най-малко 100м от Г. Х.-Г.. Забраната е със срок до 9.08.2011г, като при нарушение е предвидена санкция от 500евро.

С решение на Районен съд-Фрайбург в Брайсгау по дело 49 F2715/2011, влязло в сила от 17.02.2012г, е прекратен с развод сключеният на 29.10.2010г. между Г. Х.-Г. и Т. Г. брак.

С решение на Районен съд Фрайбург в Брайсгау, влязло в сила от 20.05.2014г по дело 49 F460/2014 е постановено, че правото за пребиваване за общия за двете страни син А. Г., се дава на майката, на която е предоставено и правото сама /без бащата/ да заяви детски паспорт за общия за страните син /л.51-I/.

С решение на Районен съд-Фрайбург в Брайсгау по дело 49 F2774/2013, влязло в сила Т. Г. е осъден да заплаща издръжка от м.август 2013г в размер на 100% от съответната минимална издръжка за съответното възрастово ниво минус половината от държавната помощ за деца, отпусната за първо дете, която към момента е 225евро /л.58-I/

С решение на Районен съд-Фрайбург в Брайсгау по дело 49 F15/ 2014, влязло в сила на 8.08.2014г, е определен режим на общуване на бащата с детето А. Г., които включват съботите и неделите на нечетни седмици, започвайки от 27.04.2014г и без придружител, без празници и ваканции /л.66-I/.

Видно от изготвена по делото справка за постоянен и настоящ адрес детето А. Т. Г. е с постоянен адрес в с.Н.о и настоящ адрес в гр.Варна.

Със заповед за защита от 29.07.2014г на РС-Русе по **гр.д.№ 4844/2014г** /л.75-I/ Т. Г. е задължен да се въздържа от домашно насилие срещу Г. Х..

С Постановление № 18.04.2016г на РП-Русе по преписка № 1207/2016г е отказано образуването на наказателно производство за причинена телесна повреда от Т. Г. на малолетния му син А., като е мотивирано с разпоредбата на чл.24 ал.1 т.1 от НПК–липса на достатъчно данни за извършено престъпление /л.77-I/.

Със заповед за защита № 18/18.10.2016г по **гр.д.№ 2704/2016** на РС-Русе е задължен Т. Г. да се въздържа от домашно насилие спрямо сина си А./л.83-I/

Със Заповед за незабавна защита № 18/9.08.2018г по **гр.д.№ 5606/2018г** на РС-Русе Т. Г. е задължен да се въздържа от домашно насилие спрямо детето А. Г. , като му е забранено да детето, жилището, в което живее, и местата за социални контакти и отдих, на разстояние по-малко от 20м за срок до издаване на заповед за защита или до отказ на съда /л.84-I/. С решение по същото гр.д.№ 5606/2018г на РС-Русе, влязло в законна сила на 18.01.2019г, Т. Г. е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо А. Г., като е отхвърлена молбата да приближава детето, както и жилището което обитава и местата за отдих и социални контакти на пострадалото лице, за срок от 18 месеца /л.89-I/. Въз основа на същото е издадена заповед за защита /л.91-I/. Решението е потвърдено с решение на ОС-Русе № 19/18.01.2019г по в.гр.д.№ 780/2019г /л.92-I/.

С решение № 462/21.10.2019г по **АНД № 1088/2019г** на РС-В.Търново Т. Г. е признат за виновен в това, че на 4.08.2018г в гр.Велико Търново не изпълнил Заповед за защита от домашно насилие № 18/2016г, издадена по гр.д.№ 2704/2016г на РС-Русе, с която бил задължен да се въздържа от домашно насилие спрямо детето А. Г., като го ритал с крак в областта на лява подбедрица - престъпление по чл.296 ал.1 НК, като на осн.чл.78а ал.1 от НК, е освободен от наказателна отговорност и му е наложена административно наказание глоба. Същото е потвърдено с решение на ВтОС /л.99-105-I/.

С присъда № 29/27.05.2021 по **НОХД № 1848/2020г** на РС-В.Търново /л.123-I/ Т. Г. е признат за виновен и осъден за това, че в периода 17.02.2019г-09.06.2019г в гр.Велико Търново,

При условията на продължавано престъпление, не изпълнил заповед за защита от домашно насилие № 88/18.10.2018г на РС-Русе, както следва: на 17.02.2019г в гр.В.Търново е ударил шамар на сина си, блъснал го е и му е отнел часовника-телефон, с който искал да се обади на майка си и го обиждал с думите „пикльо“, „дрисльо“, заплашил го, че ако разкаже, други хора ще го вземат и няма да види майка си повече; на 9.06.2019г нанесъл лека телесна повреда на А., изразена в кръвонасядане и отток на меките тъкани на лявата скула, като му ударил два шамара по лицето и го нарекъл „циганин“, „малоумник“, „пикльо“; не изпълнил Заповед за защита от домашно насилие № 18/2016г. издадена по гр.д. № 2704/16г. по описа на РРС, с която бил задължен да се въздържа от домашно насилие спрямо А. Г.. С решение 3/10.01.2022г на ОС гр.В. Търново е изменена присъда по НОХД 1848/2020г на ВТРС, като е отменил същата и оправдал подсъдимия само в частта, с която е признат за виновен за

заплахата че ако разкаже, други хора ще го вземат и няма да види майка си повече.

Със заповед за незабавна защита от 13.06.2019 по **гр.д.№ 3798/2019г** на РС-Русе е задължен Т. Г. да се въздържа от извършване на домашно насилие над детето А.; забранено му е приближава детето на разстояние по-малко от 100м на сл.места: жилището, в което детето живее с майката; местата на социални контакти и отдих, които детето посещава с майка си /л.106-І/. По същото дело е постановено решение на РС-Русе № 260538/20.07.2021г, с което е задължен Т. Г. да се въздържа от домашно насилие спрямо сина му А. Г. и му е забранено за срок от 18 месеца да приближава детето на по-малко от 100 метра на сл.места: жилището, в което живее със своята майка Г. К. в гр.Русе и места за социални контакти, отдих и обучение в съответните училища на А. Г. и неговата майка Г. К. /л.111 и сл.-І/. Същото е потвърдено с окончателно решение на ОС-Русе № 305/ 5.11.2021г по в.гр.д. № 586/2021г /л.217-І/

С решение на ВтРС по **гр.д.№ 3084/2018г** на въззиваемия е била наложена мярка за защита от домашно насилие по отношение на А.Ш. /последващата съпруга на ответника, с която имат двете деца от брака М. и Ярослав/, като е задължен Т. Г. да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на лицето и му е забранено да я приближава, както и жилището, в което живее, и местата за социални контакти и отдих на молителката за срок от 6 месеца. Потвърдено е с решение на ВтОС № 73/25.02.2019г по в.гр.д.№ 838/2018г /л.108-144-І/.

С решение на РС-Русе № 1054/22.07.2016г по **гр.д.№ 6913/2015г** е отхвърлен искът на Т. Г. против Галя Х. за изменение решението № 49 F15/2014 от 15.04.2014г на РС-Фрайбург, Германия, в частта за определения режим на лични отношения между бащата и детето, като бъде определен по-разширен. Същото е влязло в сила на 16.11.2016г.

С решение на ОС-Русе № 260086/**31.03.2021г** по в.гр.д.№ 627/2020 е отменено решението на РС-Русе № 186/8.02.2019г по **гр.д.№ 4691/2018г**, като е постановено изменение на определения с решението на РС-Фрайбург № 49 F15/2014 от 15.04.2014г режим на лични отношения на бащата Т.Г. с малолетното му дете А. Г., както следва: съботите на всяка нечетна седмица от годината от 10.30ч до 18.30ч на територията на населеното място по настоящия адрес на майката, в присъствието на социален работник от Отдел“Закрила на детето“ или на детски психолог към съответната социална служба, като режимът започне да се осъществява от момента на отпадане на мерките по заповедта за защита от домашно насилие по гр.д.№ 3798/2019г на РС-Русе или от изтичане на мерките по постановеното в същото производство съдебно решение, влязло в сила /л.155-І/. Същото е обжалвано пред ВКС и с определение № 511/21.06.2022г по гр.д.№ 2758/2021г на ВКС-IV ГО не е допуснато до касационно обжалване /л.55 по наст.д./.

С постановление от 27.04.2018г РП-Русе е отказано образуването на досъдебно наказателно производство и е прекратена проверката по преписка № 50/2018г по тѣжба на Г. за неизпълнение на задължение на Т. за издрѣжка на детето им.

От справка за съдимост за Т. Г. е видно, че лицето е осѣждано :

1/ по НОХД № 128/2005 за виновен в това, че от 20.08.2004г до 22.08.2004г по чл.244 ал.1 вр.чл.26 вр.чл.55 ал.1 т.2 б.“б“ НК, за което му е наложено наказание глоба от 1000лв ; на 16.09.2016 е реабилитиран, на осн.чл.86 ал.1 т.3 НК;

2/ АНД № 1088/2019 за виновен в това, че на 4.08.2018г, на осн.чл.296 ал.1 НК, като на осн.чл.78а ал.1 НК е освободен от наказат. отговорност и му е наложено адм.наказание глоба от 1000лв.

По делото са приети като доказателство **съдебно-медицински удостоверения** от дати: 16.05.2016г на Н-к отделение „Съдебна медицина“ при МБАЛ-Русе АД за освидетелстване на А.. По сведения на майката, че детето било разстроено и съобщило, че баща му го ударил в областта на седалището и имал болки, поради което не искал да стои прав. Случило се на 15.05.2016г. Заключение е, че няма видими следи от травматични увреждания; от 6.08.2018г, изд. от д-р М.М.-лекар в Отд.“Съдебна медицина“ при УМБАЛ„Канев“АД-гр.Русе: при А. било установено охлузване на дясна слепоочна област и кръвонасядане на лява подбедрица при данни, че на 5.08.2018г в дома на баща си във Велико Търново бил ухапан от малко дете, след което бил ритнат два пъти в областта на лявата подбедрица; от 10.06.2019г, в което отразено констатирано кръвонасядане и отток по лицето на А., по данни на майката след инцидент от 9.06.2019г.

Прието е по делото **писмо** изх.№ ПР/Д-ВТ/53-002/ 16.03.2022г на Д“СП“-В.Търново, че на 28.02.2022г се провел телефонен разговор с бащата Т. Г., който бил поканен за изготвяне на социален доклад. Същият се държал грубо и арогантно. Не се е отзовал и на изпратена писмена покана /л.237-І/.

По делото е приет **социален доклад**, изготвен от Д“СП“-Варна /л.243-І/, от чието съдържание се установява: от писмо на Д“СП“-гр.В.Търново /л.234, идент. с л.357-І/ Т. Г. се е държал арогантно и е обиждал по телефона социалните работници, като в крайна сметка отказал да участва в изготвянето на социален доклад.

А. споделил пред социалния работник, че по време на срещите с баща си бил обиждан и удрян с шамари и ритници /детето е показало местата на ударите/. Казало, че не желае да се среща с баща си, тъй като се чувства унижен и подтиснат, когато е с него. Споделя, че от две години контактуват само по телефона. В заключението на доклада е отбелязано, че независимо от извършените актове на насилие от страна на ответника, майката не възпрепятства контактите му с бащата. Посочва се още, че детето живее в много добра семейна и социална среда, чувства се добре.

Детето А. Т. Г., род. 11.09.2010г, е изслушано по реда на чл.15 от ЗЗДет, което излага следното: преди ходел да вижда „тати“, но после спрял, защото не му харесвало. Винаги като ходел при него, баща му го биел, обиждал или заплашвал: „удря ми много силни шамари“ и „съм имал синини“, „ритал ме е по левия крак и пак съм имал синини“. Бащата му казвал , че ще го остави на пътя между Русе и Търново, че ще го вози в багажника, или ако каже на някого, „...ще ме вземат някакви хора и повече няма да видя мама“. На няколко пъти изразява нежелание да ходи при баща си, като сочи една и съща причина, че той го

бие, обиждал и заплашвал. Казва, че при баща му никога не е забавно. А. не искал да се вижда с него, но баща му иска, но не знае защо.

Разказал за случай от последната им среща, когато изпуснал четката в мивката, тя отскочила и паднала в тоалетната, той видял и му ударил два много силни шамара /показва лявата буза до ухото/, при падането се ударил в мивката и получил синина /показва под устната си/. След това, когато отишли в колата, той го заплашил, че ако кажел на някого, щели да го вземат някакви хора и повече нямало да види мама.

Когато е в Търново при баща си, нямал приятели и не контактувал с никого; играел само на телефона.

Дава пример, когато трябвало пак да се явява в съдебната зала, за да каже, че баща му го биел, Т. му звъннал по телефона и казал да внимава какво говори, защото някой ден пак щели да се видят. Казва, че не мисли на баща му да му било мъчно за сина му и на А. не му било мъчно за баща му. Не знае защо му се обажда. Ако му било мъчно за него, нямало да го бие и ритал и после да имал синини. Не бил виждал другите си деца да ги бие и рита. Обаче, М. като видела той какво правел, после го копирала.

Дава друг пример, когато са били на стълбите с малката му сестра М., тя искала да го прегърне, а аз той не искал и баща му започнал да го рита по левия крак. На следващия ден М. го ухапала /посочва място до слепоочието на лявото око/.

А. казва също, че не е имало случай Т. да се е държал мило с него – да го прегръща или милва ; така било и към другите му деца. Него го бил удрял в тяхно присъствие, но самото дете не било виждало баща му да бие другите две деца.

Детето казва още, че не обичал да фантазира; обичал точните науки. Според него това означава „да се казва истината“; такъв предмет е историята.

Когато се прибирал от срещите с баща си винаги споделял с майка си и К. /втория съпруг на Г./ ако го е ударил.

С баща си не си говорел за нищо; той го оставял да играе на телефона. Макар А. да харесва футбол, с баща си не говорел за това.

Не може да каже как баща му се обръща към него, но дава пример, че майка му му казва „Саше“, а приятелите и К. - „А.“

За баща си казва, че му не купувал подаръци, каквито детето искало, не го питал какво иска. А това, което му подарявал, било неподходящо, като дава за пример, с пъзел за възрастни, който бил сложен за А..

Казва, че нищо хубаво не намирал в баща си, само това, че го биел, обиждал и заплашвал, което не било хубаво. Харесва „мама и К.“ /настоящия съпруг/, които не го бият, не го обиждат и не го заплашват и се държат хубаво. Не мисли, че баща му като го видел, му се радвал.

На поставения от социалния работник въпрос за снимката /приложена е на л.108-І/, детето обяснява, че била направена от К., когато А. се прибрал от срещата с баща си, който

го набил /става реч за случката с мивката/ и Т. не бил направил нищо за синините, т.е. не го завел на лекар. Разказва и за друг случай /от времето, когато срещите се осъществявали в гр.Русе/, когато отказал на баща си да тръгнат нанякъде и последният започнал да го рита и тогава пак имал синина.

Не се притеснява за ежедневието си, но се страхува от бъдещи срещи с баща си, за да не го бие пак или да изпълни заплахите си.

По делото са събрани **гласни доказателства** чрез разпита на свидетелите К.Е.К., съпруг на Г. К., и М.К..

Свид.Конст.К. говори за това, че насилията срещу детето са започнали от 2015г, когато започнало да се прибира разстроено и плачещо от срещите с баща му и да разказва какво се било случило. Обикновено изчаквало баща му да се отдалечи на разстояние, преди да започне да разказва, защото многократно казвало, че го е страх от баща му. Описва конкретни случаи от разкази на А.:

През есента на 2015г, когато бил при баща си и искал да се прибере при майка си и плачел, баща му го хващал за краката и го обръщал да виси надолу с главата, докато не спрял да плаче, в резултат на което на него му потичала кръв от носа.

През м.януари 2016г, по време на престоя си за РЛО, в хотелската стая, която бащата наел, детето било ритано в областта на седалищните части с крак от бащата /посочва се името на хотела/, при което детето изпитало много силна болка.

През м.май 2016г, т.е. 4 месеца по-късно бащата искал да тръгват на някъде, детето искало да останат, тогава той се е вбесил и започнал да го удря.

След това имало период, през който физическото насилие над детето бил преустановено за около 5-6 месеца, но през този период бащата започнал да извършва актове на психическо насилие, защото детето много пъти се връщало разплакано и казвало, че баща му го обиждал; наричал го „пикльо“, „дрисльо“, „идиот“, „малоумник“, не му позволявал да контактува с майката, когато бил при него.

През пролетта на 2017г детето избягало от баща си, било на 6г и се прибрало само в къщи. Обяснило, че баща му отново се държал много лошо с него и затова искало да се прибере.

За времето след преместването на Т. и заживяването му с новата съпруга и раждането на другите деца споделя, че детето често се обаждало на него и на майка си по телефон, тип часовник, и плачел, защото казвал, че към него се отнасяли много лошо.

Много пъти свидетелят чувал по телефона как зад детето, като фон, му се крещи, обиждат го и двамата, заплашват го с бой.

Твърди, че бащата бил взел часовника-телефон от детето и го хвърлил в басейн, с което го повредил, за да не може детето да се свърже с майка си.

През есента на 2018г А. се прибрал от среща с баща си и веднага след това показал на левия си крак синини и разказал, че това се случило на стълбите в жилищния блок, където

живее баща му. Качвали се по стълбите и доведената му сестра искала да го прегърне, но той се дръпнал и тогава бащата побеснял и започнал да го рита в краката. По този начин били получени синините.

През м.февруари или март 2019г детето разказало, че баща му го ударил два пъти по лицето и го блъснал на земята, за което нямало видими белези.

На 9.06.2019г А. се обадил на майка си и казал, че с баща си се намирали на Къпиновския манастир и баща му го заплашвал, че ще го остави там. През цялото време свидетелят чувал по телефона как Т. ругаел детето и го обиждал.

За по-късен период, когато Т. вече живеел сам, на квартира, след като се бил разделил с втората си съпруга, за която разбрал, че също е било извършено домашно насилие, А. се обадил и казал, че баща му го бил удрял, а бащата на заден фон крещял и обиждал, като му викал да нарича майка си „циганка“. Тогава детето се върнало с голяма синина на лявата скула от удара с ръка от баща му докато бил в банята, от който паднал на земята и си ударил брадичката в ръба на мивката. Това се случило, защото докато си миел зъбите, изтървал четката и тя паднала в тоалетната чиния точно до мивката.

Относно изплащането на издръжката свидетелят казва, че бащата не е постоянен в изпълнението – започва да заплаща примерно за 3 месеца, после 6-7 месеца не плаща, после пак плаща за 3 месеца назад и 2 месеца напред, после неплаща пак 6 месеца. Съпругата му два пъти е подавала жалба в Прокуратурата, като в единия от случаите Т. бил освободен по чл.183 ал.3 НК. Той вече е освобождаван веднъж по тази алинея. От края на 2020г, т.е. декември 2020г платил издръжката за него месец; за януари, февруари, март, април, май, юни и юли, т.е. за седем месеца не бил плащал издръжка. Първите седем месеца на 2021г също не бил плащал издръжка.

Вследствие на нова жалба, подаден тук в РП–Варна била образувана преписка, по която има образувано досъдебно производство. Извикали ги в Полицията и им казали, че ще се обърнат за справка към бащата. Буквално след две седмици той платил за тези 7 месеца, т.е. до м.юли 2021г. След това, от м.август до настоящия момент издръжка отново не била плащана за 10 месеца.

Твърди, че Т. не заплаща никакви разходи по повод бившата му съпруга, вкл. не си плащал разноските по изгубените дела.

В началото Т. правел подаръци на А. за рождени дни и Коледни празници. Бащата не проявявал желание да купува дрехи или да дава допълнително средства извън определения размер на издръжката.

Докато се провеждали срещите на детето с бащата, то се будело нощем, казвайки, че било страх и плачело.

Детето отказвало да контактува с баща си и по телефона, правило го по желание на свидетеля и майката.

В повечето случаи А. приключвал разговора разстроен, казвайки, че баща му

използва тези разговори, за да го заплашва.

Свидетелят изразява мнение, че детето не е склонно да си измисля или да лъже.

Свид.М.К. излага, че познава Г. и К.; не познава ответника, но го била виждала в две съдебни заседания по наказателни дела в гр.В.Търново. Тъй като е юрист и се занимава с наказателни дела. Присъствала в съдебната зала и била очевидец на арогантното поведение на Т. спрямо колегите й. понеже се задавали въпроси, той постоянно прекъсвал адвокатите и съда; отправял неприлични думи, които не спомня точно какви са били, но изразява удивлението си как са го изтърпели колегите-юристи /съдът и адвокатите/. На второто с.з. в залата имало трима полицаи, защото той се бил държал арогантно и в РС-Русе, където бил принудителен изведен от охраната от залата и от самата сграда заради арогантното си поведение /това го научила от служителите от съдебната охрана/. Определя поведението му като изключително нестабилен; за грубите му думи вече споменала няколко пъти; имала чувството, че във всеки един момент ще скочи върху някого, т.е може да се стигне до физическа саморазправа.

По делото са **приложени частни психологични консултации**, изготвени от **доц.д-р С. К.** както следва:

1/ с дата **28.04.2016г** /л.79-I/ в което е посочено, че детето, 5 год., е „с повишени нива на страхова зареденост и агресивна зареденост“, както и че липсват данни за „фантазиране и преувеличаване на факти“, тъй като е наблюдавано съответствие между вербално и невербално поведение.

2/ с дата **16.05.2016г** /л.81, 82-I/, в което е констатирано, че са налице данни за преживяно психотравмено събитие; детето А. е обект на психологична оценка за втори път; налице са данни за повишена тревожност, безпокойство, страхова зареденост, както и поведенчески маркери, които покриват клиничните изисквания за преживяно стресогенно събитие. Отново е констатирана липса на фантазиране и преувеличение на факти.

3/ с дата **7.08.2018г** /л.86-I/ детето е на 7г; констатирани са отново повишени нива на тревожност, безпокойство и страхова зареденост; не се установява преувеличаване на фактите от детето или фантазиране; отчетено е, че състоянието е в резултат среща с баща му на 4.08. - 5.08.2018г; отчетен е емоционален дисбаланс и дистрес.

В интервюто детето е разказало, че баща му го „бил с крака два пъти“, бил го ритнал по стълбите и го обиждал. Изразено е становище за риск страховите преживявания на детето да хронифицират ако детето бъде постоянно поставяно в агресивна и заплашителна среда, за каквато приема отношението на биологичния баща Т. и неговото настоящо семейство. Затова е отправена препоръка за щадящо отношение, да не бъде подлаган на стресови събития, да не бъде поставян в агресивна и застрашаваща среда.

4/ с дата **22.10.2018г**/л.88-I/, в което е констатирано, че при детето А., 7 год, не се отчитат повишени нива на тревожност, безпокойство и страхова зареденост, което е в подкрепа на хипотезата, че страховите преживявания на детето са в момент на „ремисия“ поради защитената и спокойно среда, в която се намира в момента. Консултацията е направена по

искане на майката Г. К., която обяснява, че от 5.08.2022 и до момента /м.окт.2022г/ детето не се е срещало с баща си Т..

5/ с дата **11.06.2019г** /л.109-I/ посочено е, че детето било заведено по повод случилото се на 9.06.2019г /за случая с удрянето в мивката в банята детето разказва при изслушването му, както и свид.К./ . Детето е разказало, че по време на осъществяване РЛО бащата му е ударил два шамара, при което той си ударил брадичката в мивката,а през това време баща му крещял и го обиждал, както и му казвал да нарича майка си „циганка“. Ударите били, защото детето е изпуснало четката за зъби в мивката и впоследствие паднала в тоалетната чиния. В заключението е посочено, че е налице съответствие между обясненията на детето и телесното му поведение и затова се изключвало фантазиране. Отново е посочено, че детето е в дистрес и емоционален дисбаланс, в конкретния момент е било тревожно; изразено е съмнение за риск от хронифициране на страховете преживявания.

6/ с дата **1.12.2020г** /л.183-I/, в която е установено, че детето не е напълно преодоляло негативните преживявания от срещите с бащата, въпреки че били минали повече от година от последния случай на насилие. Поведението все още показвало признаци на тревожност и безпокойство при споменаване на бащата, както и индикатори за страхова зареденост от възможността отново да бъде физически и психически малтретиран при нови срещи между двамата. Затова е препоръчано избягването на всякакви контакти между детето и бащата поради следното:

- контакт между двата, бил той и само визуален, би предизвикал силно чувство на страх, който би повлиял на възможността детето да даде обективни сведения за отношенията му с бащата и за извършените върху него многократни актове на насилие;

- контакт между двамата би задълбочил състоянието на тревожност и безпокойство е детето и би довел до регрес и постигнатия за последната година напредък при редовните срещи с детето

- отново е отправена препоръка за щадящо отношение към детето, да бъде избягвано поставянето у в агресивна и застрашаваща среда, тъй като съществува опасност това да повлияе неблагоприятно върху психологическото му развитие и съзряване в бъдеще.

7/ с дата **8.06.2021г** /л.157-I/, от чието съдържание се установява, че при проведеното интервю детето е казало „не съм виждал Т., още помня, че той ме удряше; въобще не искам да го виждам;...той се обаждат, но не ми е хубаво да говоря с него; уж ме пита какво правя, а после започва да ме заплашва; говорът му е такъв.....; сега съм спокоен и вече не спя на светната лампа, лягам и заспивам..“.Заключението е, че липсват преживявания на фрустрация и депривация, което показва, че в момента детето не е лишено и не е излъгано в своите очаквания.

Във връзка с горното по делото в о.с.з. на 24.01.2023г. е разпитана **като свидетел д-р С. К.** – клиничен психолог, с квалификация „Съдебна психология“; докторант по „Съдебна психология“ във Франция, работи в Отделение „Съдебна психиатрия“ към Център за психично здраве-Русе.

Свидетелката излага, че по отношение на Т. Г. била изготвила заключение само по едно от делата, а за детето давала оценки и становища през годините. В тази връзка потвърждава изготвените от нея в писмен вид частни консултации.

Излага и следното: познава детето още от 2016г и работила с него до 2021г, като поводът бил поведението на биологичния баща Т.. Водено било при нея по заявка на майката, че детето е обект на малтретиране от бащата по време на РЛО. В този период детето ходело при д-р К., както в деня преди да се види с баща си, така и след срещата с него.

При една от първите консултации констатирала, че детето е било обект на насилие, както физическо /т.к. имало физически белези/, така и на емоционално насилие /имало и признаци на negliжирането му от страна на бащата, което също е вид малтретиране/. Самият А. го споменавал при интервютата. След срещите с баща му детето идвало в кабинета напрегнато и тревожно. Това, което е разказвало и показвало свидетелката определя категорично като напълно покриващо критериите за малтретиране. При едно от посещенията детето било с насинено око, имало белези и по крачетата. Детето разказвало, а това се потвърждавало и от емоционалното му поведение, че е било пренебрегвано. При А. е имало достатъчно сигнали в поведението му за емоционално малтретиране, тъй като е бил обиждан; той е споделял обидните думи от биологичния му баща. Всичко това д-р К. е отразила в докладите си.

Като специалист в тази област д-р К. пояснява, че децата до определена възраст не могат до вербализират чувствата си, но го манифестират /показват/ с поведението си. Затова едно от първите неща, за които следи специалистът, е за симулативното поведение, независимо какъв е мотивът за това; следи се дали е налице съзвучност между вербалното и невербалното поведение, защото това е първият показател, че даден човек не си измисля, не фантазира, не преувеличава понеже при децата има една склонност към защитно поведение /понеже се чувстват по[1]беззащитни/ и затова си позволяват такова защитно поведение чрез фантазиране и/или преекспониране.

При А., обаче, не е установила такива моменти на фантазиране. Детето било спокойно, когато не се виждало с баща си. А. почти не казвал „тати“, а го наричал по име „Т.“ или „този Т.“, като пред очите ѝ било изражението на лицето на детето, което показвало неприязън.

Затова е категорична, че това, което показаното от А. поведение напълно покривало изискванията за малтретиране – физическо и емоционално. Добавя, че емоционалното малтретиране е много по-страшно и с по-дълъг период на увреди от физическото, припомняйки и българската народна приказка за дърваря и мечката. Думата е по-тежка от удара. Мълчанието на един родител, особено ако дълго не говори на детето си, за да го накаже, е малко убийство за детето. При А. имало достатъчно клинични маркери в поведението му за емоционално малтретиране, тъй като е бил обиждан; той самият споделял обидните думи от бащата, които в момента свидетелката не може да си спомни, но казва, че всичко е било обективизирано в заключението ѝ по едно от делата.

По отношение на отв.Т. Г., по нейното заключение, се касае за „дисхармонична личност“, без да има поставена диагноза „личностово разстройство“ като психиатрична диагноза.

Свидетелката е имала и контакт с него по повод възложена ѝ експертиза от РС-Русе. Контактът бил три пъти - един по телефона, втори- за оценка в нейния кабинет в „ЦПЗ“ и третата – в съдебната зала в РС-Русе. Дала заключение, че се касае за „дисхармонична личностова структура“-своенравен, с бърз интензитет на негативните емоционални преживявания, взривчат.

Когато ѝ се обадил по телефона, ѝ „държал тон“ защо трябвало да ходи при нея; бил с много взривно поведение, като прави сравнение с множеството други случаи, когато ѝ се е налагало да изготвя експертизи на лица. Той реагирал много остро. Когато дошъл в кабинета, експертната оценка продължила около час и половина, което е стандартно време. В началото се опитал да манипулира експертната ситуация, бе да може да свидетелката да си спомни дали това го е отразила в оценката тогава. По делото в съда към нея се държал безобразно, като словесно я нападнал и обидил. Спомня си, защото това бил вторият ѝ случай за 25-годишната ѝ практика. Не намира за необходимо да повтаря всичките му квалификации и обидни думи, които той използвал към нея и към мястото, където работела. Физическа агресия спрямо нея нямало, а само словесна - в съда, а по телефона - заплахи.

Заключението ѝ е, че се касае за лице, което е на ръба на „личностовото разстройство“, без да има клинични маркери в тесния смисъл на понятието. Неговата личностова структура е доста опасна не за самата личност, а за отношенията му с другите хора.

Впечатленията на д-р К. от Т. Г. са, че не се интересува от връзката си със сина си А., което обяснява с личността на бащата. За него детето няма много значение. Обикновено, когато човек има дете, той създава емоционална връзка с него, независимо дали живеят заедно или не. Тогава е записала, че този баща е вътрешно хладен. Такива личности, като биологичният баща Т., не могат да имат пълноценна емоционална връзка; дори и десет деца да има, с нито едно няма да има пълноценна емоционална връзка.

Свидетелката разказва и това, че с бащата не били коментирали неговото финансово състояние, но той ѝ заявил, че имал корпорация и посочил бройката на служителите в нея, която свидетелката не си спомня. Казал, че правел сделки с чужбина и „зная те къде си се завряла в оная дупка“ – ставало въпрос за кабинета на д-р К., който бил дълъг и приличал на коридор. Пред съд ѝ казал, че можел да я купи и да я продаде.

По делото е приложена **справки на РП - Варна** /л.241-I и л.109 от в.гр.д./ е видно, че е образувано ДП № 1710/2021г /за което споменава свид.К./ за неизпълнение на задължение за плащане за издръжка от Т. Г. за детето А., за периода м.01.2021–м.06.2021г, обединено с ДП по материали преписка на ВРП за период м.08.2021г-м.01.2022г - престъпление по чл.183 ал.1 НК. Досъдебното производство не е приключило, поради което няма привлечено лице за обвиняем. Установено било, че Т. не е изплащал издръжка за периода м..08.2021г до

м..09.2022г.

От **Постановление за спиране на НП от 19.12.2022г** по същото ДП се установява, че делото е спряно, тъй като не може да бъде намерен Т. Г., обявен за общодържавно издирване с мярка „Принудително довеждане“, като делото не може да се гледа в отсъствието му като обвиняем.

Въпреки постановеното от въззивния съд задължение бащата да се яви лично, за да бъде изслушан, същият не се отзова.

С определение от о.с.з. на 15.11.2022г е допусната от въззивния съд комплексна съдебна психиатрично-психологична експертиза със задача да се изготви психологическа характеристика на личността на бащата, дали същото страда от психиатрични заболявания и да бъде даден отговор на въпроса дали поведението му представлява опасност за физическото и психическото здраве на детето А.. По този повод при проведен телефонен разговор с въззиваемия, същият е обяснил, че се намира извън страната и не знае кога ще се върне. Затова с определение от о.с.з. на 26.01.2023г е отменена допуснатата КСППЕ и с оглед цялостното му процесуално поведение, сочещо на нежелание да съдейства на съда за изясняването на спора.

Горната фактическа установеност обуславя следните **правни изводи**:

Предявеният иск е с правно основание чл.132 ал.1 т.1 СК, а в условията на евентуалност - чл.132 ал.1 т.2 СК.

Съобразно разпоредбата на чл.124 ал.1 СК, детето има право да бъде отглеждано и възпитавано по начин, който да осигурява неговото нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие, на което право кореспондира отговорността на родителя, визирана в чл.125 ал.1 СК, да осигури изпълнението на тези права, като се грижи за физическото, умствено, нравствено и социално развитие на детето, за неговото образование и неговите лични и имуществени интереси.

По иска с правно основание чл.132 ал.1 т.1 СК:

При неизпълнение на горепосочените отговорности, когато родителят с поведението си представлява опасност за живота личността, здравето, възпитанието или имуществото на детето, съдът следва да вземе мерки в защита интереса на детето. Целта е приоритетно и в максимална степен да бъдат охранени правата на детето, като съдът има задължението да действа в защита на неговия висш интерес.

Институтът лишаване от родителски права означава цялостно отнемане на родителските правомощия и носи характеристиките на най-радикалната мярка за защита на детето в отношенията му с родителя и затова се налага при особено тежки случаи, когато опасността за детето е особено интензивна. Лишаването е особено тежка мярка и затова в тежест на ищцовата страна е чрез главно и пълно доказване да установи фактите, на които основава иска си; недопустимо е решението да се основава на предположение /в този см.Решение № 37/19.03.2015г по гр.д № 4218/2014г на III ГО на ВКС/.

В хипотезата на чл.131 ал.1 т.1 СК Законодателят не изисква да е налице системност на увреждащото поведение, каквато е предвидена в хипотезата на ал.1 т.2 от същия член. Не би било оправдано да се изчаква множество случаи на застрашаване правата на детето, тъй като дори един такъв случай би бил достатъчно основание за осигуряване защитата на детето.

В процесния случай съвкупният анализ на множеството доказателства /писмени и гласни/, подробно описани по-горе, налагат еднозначния извод, че поведението на бащата, изразяващо се във физическо и емоционално насилие над неговия син, застрашава неговото физическо и психическо здраве.

Данните са още от периода на пребиваване на семейството в Германия, отпреди развода на съпрузите, когато спрямо Т. Г. е била наложена от немските институции на два пъти принудителна защита в полза на Г. и детето А. поради нападение с опасност за живота им. За застрашаващото му поведение сочи последваща заповед, издадена само по отношение на бившата му съпруга. Последващи са множество заповеди, издадени от български съдилища, касаещи периода 2014-2021 за случаи на упражнено физическо и психическо посегателство върху детето А..

За това поведение на ответника е постановена присъда, влязла в сила, по НОХД № 1848/2020г на РС-В.Търново, с която Т. Г. е признат за виновен и осъден за това, че в периода 17.02.2019г-09.06.2019г в гр.Велико Търново, като на 17.02.2019г в гр.В.Търново е ударил шамар на сина си, блъснал го е и му е отнел часовника-телефон, с който искал да се обади на майка си и го обиждал с думите „пикльо“, „дрисльо“; на 9.06.2019г нанесъл лека телесна повреда на А., изразена в кръвонасядане и отток на меките тъкани на лявата скула, като му ударил два шамара по лицето и го нарекъл „циганин“, „малоумник“, „пикльо“; не изпълнил Заповед за защита от домашно насилие № 18/2016г. издадена по гр.д.№ 2704/16г. по описа на РРС, с която бил задължен да се въздържа от домашно насилие спрямо А. Г..

Преди това по повод неизпълнението на наложената му мярка за защита по Заповед № 18/2016г по гр.д.№ 2704/2016г с решението на РС-Русе Т. Г. е бил признат за виновен в това, че на 4.08.2018г в гр.Велико Търново не изпълнил заповедта за защита, с която бил задължен да се въздържа от домашно насилие спрямо детето А. Г., като го ритал с крак в областта на лява подбедрица - престъпление по чл.296 ал.1 НК, като на осн.чл.78а ал.1 НК; освободен е от наказателна отговорност, като му е наложена административно наказание глоба.

Случаите, при които бащата е удрял шамари на детето, ритал го, ругал и го обиждал, от което А. е получавал физически наранявания, изразяващи се в нанасяне на удари и съответно получавани синини и охлузвания, а също и емоционална травмираност поради преживявания на страх, стрес, обида и negliжиращо отношение от страна на бащата, се установяват и от личните впечатления на д-р С. Крушова, разпитана като свидетел в качеството ѝ на терапевт на детето и експерт, дала заключение по назначена съдебна експертиза на бащата. Показанията □ се кредитират изцяло от съда с оглед професионалните □ качества и специализация. Не се възприема като пристрастно изложеното за поведението

на отв.Т.Г. към самата нея, както в съдебната зала, така при срещите им за изготвянето на поставената ѝ от съда задача. Съдът възприема същото като обективно доколкото не противоречи на всички останали данни по делото, а и е в подкрепа на заключението на д-р К. за психопрофила на Т.о Г. като лице „което е на ръба на „личностовото разстройство“, без да има достатъчно клинични маркери в тесния смисъл на понятието, с което се проявява като дисхармонична личност и тази му личностова структура е доста опасна не за самия него, а за отношенията му с другите хора.

Данни за поведението и отношението на бащата към сина му се съдържат и в показанията на свид.К.К., които се преценяват по реда на чл.172 ГПК, като кореспондиращи на останалите събрани доказателства. Същият има преки впечатления за това как детето се е прибирило след срещите с баща си - разстроено и плачещо, със синини и охлузвания след нанесените ритници и шамари от баща му; за изказаните към него обиди, вкл. и когато свидетелят е бил пряк слушател по време на телефонните разговори, когато А. звънял на майка си, намирайки се в дома на баща си.

За това говори и самото дете при неговото изслушване, като се съобразява становището на д-р К., че А. няма склонност да си измисля или преувеличава това, което разказва. Това е отразено и в социалния доклад.

Косвено доказателство за цялостното арогантно и агресивно поведение, опасно особено за най-близкия му кръг лица, се извлича от решението на ВТРС за наложена мярка за защита в полза на А.Ш. - последващата съпруга на ответника, с която имат двете деца. За такова поведение говори и свид.К.. В подкрепа на това е и самото поведение на бащата предвид отразеното в социалния доклад за непристойното му поведение към социалните служби; демонстрираното пред съда, изразяващо се в неявяване за изслушване и несъдействие за изготвянето на допуснатата експертиза; обявяването му за общодържавно издирване по повод образувано срещу него наказателно производство по ДП № 1710/2021 за престъпление по чл.183 НК - неплащане на издръжка.

Поради изложеното намира за несъстоятелни доводите на въззиваемия, че всичко било изключително проекция на отрицателното отношение на майката към него и нежеланието да съдейства за контактите му с детето, че случаите на насилие били измислени и преекспонирани, за да обслужели нейния интерес. Това се опровергава от всички събрани по делото доказателства, вкл. и от процесуалното поведение на самия ответник Т. Г. пред двете инстанции. Още повече, че от негова страна не са ангажирани никакви доказателство в подкрепа на възраженията му. Направеният от процесуалния му представител подробен анализ и коментар на събрани в други производства доказателства, а също и поради какви мотиви била уважена дадена молба по ЗЗДН, са без значение за настоящия спор, след като същите са приключили с влезли в сила съдебни актове, които имат значение за настоящия спор.

Предвид всичко изложено, категорично се налага изводът, че детето е подлагано на физическо и емоционално насилие от бащата по време на техните срещи при осъществяване

РЛО, което се е отразявало негативно на психо-емоционалното състояние на детето. С това поведението на Т. Г. представлява опасност за личността и здравето /физическо и психическо/ на неговия син А..

Допълнително утежняващо обстоятелство е, че поведението и отношението на бащата към сина му не е било еднократен акт, а се установява системност както при физическото, така при емоционалното насилие над детето.

Ето защо намира иска за основателен и следва да бъде уважен.

Поради доказаност на молбата на горепосоченото основание, не се налага обсъждането на предявения в евентуалност иск по чл.132 ал.1 т.1 СК, основан на твърдения за неполагане на грижи и непрестиране на издръжка. За пълнота на изложението съдът намира за уместно да изложи следното:

За основателността на иска, нормата изисква наличието на две кумулативно изискуеми предпоставки : 1/ виновно бездействие от родителя, изразяващо се в неполагане на грижи и/или недаване на издръжка, което представлява опасност за личността, здравето или имуществото на детето.; 2/ това цялостно изпълнение да е трайно.

Полагането на грижи представлява комплекс от действия, които родителят следва да осъществява по отношение на детето, като за всеки отделен случай и конкретна ситуация видовете действия са различни. Когато родителят е пълнолетен, трудоспособен и липсва обективна причина, обуславяща невъзможността му да дава издръжка, то недаването на издръжка представлява изпълнение на задължението за осигуряване живота на детето.

Трайното недаване на издръжка е равнозначно на липсата на полагане на грижи чрез материален принос за отглеждането на детето, а това сочи на противоправно поведение на родителя и представлява цялостно изпълнение на родителските задължения, това от своя страна - основание за лишаване от родителски права при условията на [чл.132 ал.1 т.2 СК](#).

В настоящия случай липсва твърдение и доказателства за наличието на основателна причина за трайното изпълнение на родителската отговорност за регулярно престиране на алиментното задължение.

По делото се съдържат данни, че бащата има бизнес и разполага със средства /това е заявил пред свид.К./ и очевидно не е материално затруднен, от което следва, че няма основателна причина за освобождаване от задължението му за регулярно заплащане определената още от немския съд месечна издръжка. Тъкмо обратното, от данните по делото се изясни, че същият на големи интервали от време, след намесата на органите на Полицията и Прокуратурата, престира дължимата издръжка за известен период от време, след което отново преустановява заплащането ѝ и това му поведение не е изолиран случай, а се констатира системност

Както е посочено и в Решение № 406/27.12.2011г по гр.д.№ 1125/2010г на IV ГО на ВКС, „родителят, който не упражнява родителските права, но не се възползва от предоставения му режим за лични контакти без основателна причина; не проявява интерес към здравето, към нуждите на детето, към физическото му и емоционално развитие и

същевременно не дава средства за издръжката му, не изпълнява своя родителски дълг по см.на [чл.75 ал.1 т.2 СК](#) /отм/, на която разпоредба кореспондира действащата норма на чл.132 ал.1 т.2 СК.

Съвкупният анализ на доказателствения материал по делото налага извод за установеност на първата и втората предпоставка.

Установи се, че от момента на раздялата между страните, настъпила преди десет години, преките и непосредствени грижи по отглеждането на детето са били поети от майката, подпомагана от нейните родители. Макар бащата да е изпълнявал определения РЛО, по време на който се установи, че поведението му представлявало заплаха за здравето, личността и развитието на детето, същият не е изпълнявал периодични задължения за плащане на издръжка. На бащата са напълно чужди нуждите и интересите на детето А..

Показанията на свид.К., макар и в лична връзка с майката на детето А., са ценени при условията на чл.172 ГПК като кореспондиращи на останалите доказателства по делото, че Т. не е изплащал издръжка за периода от м.август 2021г до м.септември 2022г, а и преди това е имало периоди от време, през които е преустановявал изпълнението, което се потвърждава и от данните от прокуратурата относно образувани предходни дела, макар и прекратени поради настъпило от страна на ответника плащане или постигане на споразумение в производството по чл.183 ал.3 НК.

Законовата норма визираща плащането да е доброволно, за да бъде обоснована заинтересованост от страна на родителя, което се обяснява и с нравствения характер на задължението му.

Изнесеното в социалния доклад, както и изслушването на детето по реда на чл.15 ЗЗДт, съвпадат с показанията на свид.К. и свид.К., въз основа на които може да се направи извода за пренебрегването на детето от бащата през всичките години. Т. Г. не е проявявал и продължава да не проявява интерес към нуждите и личността на сина си А., макар да е осъществявал РЛО; срещите съдът определя като формални и травмиращи за детето предвид цялостното поведение на бащата. В подкрепа на това са показанията на свид.К., че бащата не се интересува от връзката със сина си, той е емоционално хладен към него и не би могъл да изпитва привързаност.

По тази причина в конкретния случай контактите баща-син не са индигия за изпълнение на задълженията на родителя.

Такъв извод може да бъде направен от начина, по който са протичали те: Баща и син никога не са разговаряли за училищни или извънкласни занимания, за любимия спорт на А. или какво харесва. По време на срещите им, той винаги си е играел на телефона, не са си говорили или играели заедно. Напротив детето е пренебрегвано, обиждано, крещяло му се е. Не е имало случаи, в които бащата да се държи мило с него или да го прегърне. Малкото случаи, в които изпращал подаръци, те са били неподходящи за възрастта му и не отговаряли на интересите му. След двата пъти, в които А. бил с видими физически наранявания от удари, нанесени от баща му, който не го е завел на лекар, нито след това се

поинтересувал как е. Телефонните разговори, провеждани след последната заповед за защита, протичали също толкова формално, като от доказателствата по делото става ясно, че някои от тях са били единствено, за да бъде сплашено детето какво разказва по съдебните дела.

Както бе посочено и по-горе, цялостното процесуално поведение на бащата се възприема като проява на дезинтересираност от процеса с оглед сериозността на мярката, чиято основателност изследва съдът.

Изложеното дава основание да се направи извод, че бащата неоправдано дълго не е проявявал интерес към здравето, нуждите на детето, неговото физическо и емоционално развитие, и същевременно не е заплащал редовно издръжката му, с което фактическият състав на правната норма на чл.132 ал.1 т.2 СК е осъществен.

Ето защо исковата молба би била доказана и на това основание.

Императивната разпоредба на **чл.134 СК** визира, че и при лишаване от родителски права, следва да бъдат определени мерки на лични отношения детето и родителя, както и издръжката му, ако такава не е била присъдена.

Предвид, че решението следва да бъде постановено на осн.чл.132 ал.1 т.1 СК, по отношение **мерките за лични отношения** въззивният съд съобразява :

- възрастта на детето А., ***, което понастоящем е на 12г и 5м. и данните по делото, че в момента се чувства спокойно поради разредените контакти с бащата;
- липсата на изградена емоционална връзка между баща и син,
- поведението на бащата, което от една страна застрашава здравето и личността на детето, а от друга - показва и трайна дезинтересираност към него, проявена както в negliжирането му, така и в липсата на системно изпълнение на алиментното му задължение;
- изложеното от свид.д-р К., че последващи контакти биха могли да доведат до задълбочаване състоянието на тревожност и безпокойство и съответно до регрес в постигнатия през последната година напредък при работата с детето А. и затова е препоръчително щадящо отношение към него, като се избягва поставянето му в агресивна и застрашаваща среда поради съществуваща опасност това да повлияе неблагоприятно върху психическото му развитие и съзряване поради риск от хронифициране на страховите преживявания.

Въз основа на това съдът намира, че на бащата следва да бъде дадена ограничена възможност да вижда детето - всяка първа събота от месеца от 10ч до 16ч, без преспиване, като срещите се провеждат в съответната социална служба по местоживеенето на детето и в присъствието на социален работник от Отдел“Закрила на детето“или детски психолог към съответната социална служба.

По отношение на издръжката

Такава е присъдена с влязлото в сила решение на Районния съд Фрайбург в Брайсгау,

Германия по дело 49F2774/2013г, в размер на 225евро. Ето защо не се дължи произнасяне по този въпрос.

Достигането до крайни правни изводи, различаващи се от тези на ВРС, налагат отмяната на първоинстанционното решение.

На сл.място.

Въззивният съд намира за уместно до влизане на настоящото решение в сила да бъдат постановени **привременни мерки за режима на лични отношения на детето с бащата, на осн.чл.133 ал.3 СК**, както следва: от 10ч до 14ч, без преспиване, като срещите се провеждат в съответната социална служба по местоживеенето на детето и в присъствието на социален работник/психолог от соц.служба.

Изпълнението на привременните мерки следва да започне след като изтече срокът на мярката за защита по отношение на детето А., определена със заповед от 15.11.2021г по гр.д. № 3798/2019г на РС-Русе. За да постанови изпълнението на привременната мярка под отлагателно условие съдът съобразява дадените задължителни указания с ТР на ОСГК на ВС № 20/ 5.03.1984г, неизгубило значение и понастоящем: „При определянето на тези мерки съдът следва да изхожда от интересите на детето. Когато поради специфичните условия за осъществяване мерките за личен контакт на родителя с детето тези мерки биха се отразили неблагоприятно на психиката на детето, не съществува законна пречка режимът за лични отношения на родителя с детето да се стесни до минимум, още повече, че мерките могат да бъдат разнообразни и не се изчерпват само с виждане. Същите могат да бъдат и под отлагателно условие, напр. след навършване на по-голяма възраст на детето и пр.

По разноските

Предвид изхода от спора, в полза на въззивницата следва да се присъдят сторените и доказани от нея разноски, както следва:

за първа инстанция

30лв за заплатена държ.такса,

1000лв- адв.възнаграждение,

за въззивната инстанция

15лв – запл.държ.такса

50лв – запл.депозит за свидетел

1000лв- адв.възнаграждение, като общият сбор на сторените разноски възлиза на **2095лв**

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решението на ВРС-48с-в № 1886/ 13.06.2022г по гр.д.***014/2021, с което СА ОТХВЪРЛЕНИ предявените от Г. С. К. ЕГН ***** с адрес: гр.Варна ул.

„М. К.“ ***, исковете срещу Т. Г. Г. ЕГН ***** адрес: гр.Велико Търново ул.,Г.М.“
***, за лишаването на последния от родителски права по отношение на детето **А. Т. Г. ЕГН**
*****, на осн.чл.132 ал.1 т.1 от СК и предявеният в евентуалност иск по чл.132 ал.1 т.2
от СК, **като вместо него ПОСТАНОВЯВА**

ЛИШАВА от родителските права бащата Т. Г. Г. ЕГН *** адрес:**
гр.Велико Търново ул.,Г.М.“ ***, **на осн.чл.132 ал.1 т.1 СК**

ОПРЕДЕЛЯ РЕЖИМ НА ЛИЧНИ ОТНОШЕНИЯ на детето **А. Т. Г. ЕГН**
***** с бащата **Т. Г. Г. ЕГН *******, както следва : всяка първа събота от месеца
от 10ч до 16ч, без преспиване, като срещите се провеждат в съответната социална служба по
местоживеенето на детето и в присъствието на социален работник от Отдел“Закрила на
детето **или детски психолог** към съответната социална служба, на **осн.чл.134 ал.1 т.2**
вр.чл.59 ал.8 СК.

ОСЪЖДА Т. Г. Г. ЕГН ***** адрес: гр.Велико Търново ул.,Г.М.“ ***, да
заплати на **Г. С. К. ЕГН *******, с адрес: гр. Варна, ул. „М. К.“ №16 сумата от **2095лв**
/две хиляди деветдесет и пет лева/ - сторени разноски за двете инстанции, на **осн.чл.78 ал.1**
ГПК.

ПОСТАНОВЯВА ПРИВРЕМЕННИ МЕРКИ, до влизане на решението в сила, на
осн.чл.133 ал.3 СК, както следва:

ОПРЕДЕЛЯ РЕЖИМ НА ЛИЧНИ ОТНОШЕНИЯ на детето **А. Т. Г. ЕГН**
***** с бащата **Т. Г. Г. ЕГН ******* всяка първа събота от месеца **от 10ч до 14ч**,
без преспиване, като срещите се провеждат в съответната социална служба по
местоживеенето на детето и в присъствието на социален работник от Отдел“Закрила на
детето **или детски психолог** към съответната социална служба.

Изпълнението на горепосочените мерки следва да започне след изтичане срока на
постановеното решение за защита от домашно насилие по отношение на детето А., съгласно
заповед от 15.11.2021г по гр.д.№ 3798/2019г на РС-Русе.

Решението може да се обжалва пред ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД с
касационна жалба в едномесечен срок от уведомяването на страните.

Решението в частта за привременните мерки, имащо характера на определение,
не подлежи на обжалване по арг.чл.133 ал.3 СК.

След влизане на решението в сила, преписи от същото следва да бъдат изпратени
служебно по настоящия адрес на детето А. Т. Г. ЕГН *** на следните институции :**

- Варненска окръжна прокуратура
- Дирекция“Социално подпомагане“–Варна, която да предприеме подходящи мерки съобразно постановеното решение
- Община-Варна за вписване лишаването от родителски права

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____